

UJJÉ, A GÁZGYÁRI DUNA-PARTON NAGYSZERŰ!

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ EGY ÓBUDAI HORGÁSZVERSENYRŐL

Az ideális dunai horgászhelyekben nem dúskáló Budapesten és környékén a sportág szerelmesei ma már jól ismerik az Óbudai Gázgyár egykor lezárt partszakaszát. A K-híd fölötti gázgyári Duna-part, amely ideális helyszín horgászversenyek számára, 2018 júliusában már a harmadik megmérettetésnek adott otthont.

FOTÓK: RORBACHER ISTVÁN

Azon szerencsések közé tartozom, akik életük eddigi részét az Óbudai Gázgyár egykori tisztviselőtelepén, közvetlenül a Duna mellett tölthették el. Ennek ellenére soha eszembe sem jutott, hogy kipróbáljam a horgászatot, vagy egyszerűen csak leüljek a folyó partján pecázó szomszéd bácsi mellé, és megfigyeljem, mi lehet annyira érdekes mindebben. Pedig gyerekként erre jóval több lehetőségem lett volna, hiszen a halőrök e partszakaszt még csak hírből sem ismerték, a terület a Gázgyárhoz tartozott, teljesen el volt zárva a külvilágtól, és a kapun kizárólag az jöhetett be, aki itt lakott, dolgozott, vagy akiről a portásnak szóltak, hogy beengedheti. Ám lassan tizenhárom éve ez a korszak teljesen véget ért, azóta fokozatosan jelentek meg a biciklisek, kocogók, kutyasétáltatók, majd 2017-ben a horgászok is, csoportosan. Utóbbi csalhatalan jeléül még ugyanebben az évben két horgászversenyre is sor került itt, és miután idén júliusban többször megjelent a halőri szolgálat gépkocsija, hogy a part menti füvet levágja, nem volt nehéz kitalálni, napokon belül újabb versenyre kerül sor. Erről viszont már nem akartam lemaradni, mert szerettem volna megtudni, hogy miről is szól ez az „egész”.

Szombat dél körül kimentem a Duna-partra, ahol a gáthoz közeledve megpillantottam a „Horgászverseny – 2018. 07. 29. vasárnap 10:00–15:00” szövegezésű kiírást. Helyben vagyunk – gondoltam. És valóban: a másnapra meghirdetett verseny ellenére már huszonnégy órával korábban jó pár pecás helyben gyakorolt a megmérettetésre, közöttük Kovács Gergely, a küszöbön álló verseny egyik szervezője, egyben résztvevője is. Rengeteg, számomra teljesen új dolgot mondott el az eseményről, a résztvevőkről, a dunai pecázásról és úgy általában a horgászatról. Többek között azt, hogy a folyóvízi peca – már csak a sodrás miatt is – más, időnként komplexebb, mint állóvízi „rokona”, felszerelésben és gondolkodásban egyaránt eltérő dolgokat követel meg a horgászoktól. A tavalyi versenyeket a Fővárosi Horgászegyesületek Szövetsége (FŐHESZ) mint versenyfelelős szervezte és rendezte, két horgászciikk kereskedő céggel karöltve, míg a mostanit ugyancsak a FŐHESZ, de ezúttal a Kék Dunai Horgász Egyesülettel közösen. Utóbbi – csaknem tízezer fővel – Magyarország legnagyobb felnőtt taglétszámú horgász egyesülete, 1999-ben alapították, és székhelye a III. kerületben,

a rómaifürdői Torma Károly utcában található. Gergő is ennek a tagja, fő feladata ezúttal a versenyzők „felkutatása”, és a pálya „bevetése” a versenyre, hogy a halak fokozottan legyenek jelen az érintett Duna-szakaszon vasárnap. Megtudtam, hogy a horgászatnak alapvetően két fajtája van: a fenekezős (feeder) és az úszós, azaz a fenék közeli és a vízfelszíni változat. Horgászbót tekintetében számtalan (al) típus létezik, de egy hozzám hasonló laikus számára talán az a legnagyobb különbség közöttük, hogy rendelkezik-e orsóval vagy sem. Ha igen, akkor a bot hiába csak 3–4 m hosszú, az orsónak köszönhetően nagy távolságra be lehet vele dobni a horgot. Ha viszont nem, akkor a horog mindössze addig ér, amíg a botot és a szerelékét be lehet vetni a víz fölé.

A mostani verseny úszós kategóriára lett kiírva, és rakis bot használata volt ajánlott, ami akár 13 m hosszú is lehet. Az eseményre szép számmal jelentkeztek, még Szlovákiából is, a használt partszakasz pedig egészen pontosan a K-hídtól északra kezdődik, és kb. 400 m-en át a kis Duna-ág egyetlen állóhajójáig tart. Ez a terep van felosztva a versenyzők között A-B-C szektorokra és egymástól 15 m-re lévő számozott helyekre, amikre ezen a hétfévén végül huszonöt horgász jutott. A versenyt az nyeri, aki a rendelkezésre álló öt óra alatt súlyra a legtöbb halat fogja, és ha véletlenül holtverseny alakulna ki, akkor a kifogott halak száma dönt. Fontos hangsúlyozni, hogy a horogra akadt halakat a versenyt követő mérésig 2–3 m-es, „komfortos” haltartó hálóban (szákban) tárolják, ami után mindet visszaengedik a folyóba.

Amikor a „viadal” napján késő délelőtt kilátogattam a Duna-partra, hamisíthatatlan nyári, egyben kiváló horgászidő fogadott, az előző délutánon a gyakorlókat megzavaró kisebb zivatarnak már nyomát sem lehetett látni. Először a FŐHESZ nemrég leköszönt elnökével, Szűcs Jánossal futottam össze, akitől – többek között – megkérdeztem, hogy a verseny megrendezésére miért pont ezt a helyet választották. Kiderült: a Kék Dunai Horgász Egyesület horgásza javasolták annak tudatában, hogy Budapesten és környékén nagyon kevés a horgászverseny megrendezésére alkalmas helyszín; eddig még a ráckevei kis Duna-ág volt a legmegfelelőbb rá. A hiány fő oka, hogy ritka az olyan beépítetlen, nem magántulajdonban lévő, megfelelő hosszúságú partszakasz, ami autóval könnyen megközelíthető (nem kell sokat cipelni a felszerelést), és

még a közterület-felügyelet sem bünteti meg az embert. A gázgyári Duna-part – Óbudai-sziget közötti szakasznak az az előnye is megvan, hogy közel azonos adottságú, szélvédett, a víz kellő sodrású, minimális a hajóforgalom, és szép a környezet.

A versenyhez alapfeltétel, hogy a szükséges engedélyek beszerzése megtörténjen: bár a terület tulajdonosa az állam, a part kezelője a mellvéden át a gáttal bezárólag a Közép-Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóság, aminek a jóváhagyása hasonlóan lényeges, mint a Pest Megyei Kormányhivatal Vadászati és Halászati Osztályáé. A FŐHESZ-nek is jelen kell lennie a megmérettetésen, mert halőreinek jelenléte teszi lehetővé, hogy a méreten aluli halakat (a szájtól a farok tövéig mért távolság számít) is a szákból lehessen tartani az összmérlegelésig, máskülönben azonnal vissza kellene dobni őket a folyóba. Szűcs úr bízik benne, hogy a közeljövőben

sikerül kellő támogatást kapniuk a partszakasz folyamatos rendezetté tételéhez, illetve egy stég és egy állóhajó (lakóhajó) elköltöztetéséhez, hogy a pályát duplájára növelhessék, amivel majdnem az Óbudai-sziget északi csúcsáig tartana. Ez azért lenne fontos, mert így kétszer annyi résztvevőnek lenne hely, és az ötven fővel már nemzetközi versenyt is rendezhetnének rajta. A magyar horgászsport a világ élvonalába tartozik, és minél több ilyen szintű hazai esemény kellene ahhoz, hogy az új generációk kinevelésével ott is maradhasson. Egy nagy verseny ugyanis teljesen más, mint ha valaki egymaga gyakorol, hiszen más adottságokkal bír (pl.: tömeges bevetés), és az ilyen körülmények adják meg a lehetőséget a versenyzők további fejlődésére.

Utam a továbbiakban az előző napon megismert Kovács Gergőhöz vezetett, akit a verseny középső szektorába sorsoltak ki. Ekkor nagyjából másfél

órája zajlott a küzdelem, amiben Gergő vezette a szektorát. Teljes hadfelszereléssel, koncentráltan ült a székében, mellette vagy öt darab hosszú botelem, változó végződésű előkészítve. Ezek eltérő beállítású úszókat és különböző fajtájú csalikat takarnak, a horgászni kívánt mélységtől és a kifogni kívánt hal típusától függően, illetve volt köztük egy kupak alakú változat is (etetős csésze), amibe az etetésre szánt masszát teszik, majd öntik be a vízbe. A masszát az etetőanyag mellett tartalmazhat sok mindent: általában földet, kavicsot, aromát, morzsát, kukoricát, csontkukacot (léglyárvát). Magán a horgon általában csontkukac, giliszta, esetleg szúnyog(lárva) van elhelyezve. A résztvevők mindegyikből csak meghatározott mennyiséget vihetnek a versenyre, ám a teljes felszerelés súlya így sem pár kiló. A speciális szék, az etetőanyag, a botok, bottartók, horgok, úszók, csalik, hálók, szákok, vödörök stb. darabszáma már önmagában tiszteletet parancsoló. Nem meglepő hát, hogy a szervezők egységesen két órát adnak a közvetlen előkészületekre. A verseny kezdetét és végét egyaránt dudaszó jelzi. Érdeemes kitérni a felszerelés árára is: alsó hangon egymillió forint, ami azonban igény és pénztárca szerint még pár millióval nőhet.

No, de milyen halakat lehet itt fogni? A válasz az, hogy nagyon sokfélé, mert a víz minősége az elmúlt években jelentősen javult (igaz, egyben táplálékvesztéssel), így ma már több mint egy

tucat faj megtalálható erre felé: paduc, márna, leánykancér, jászkeszeg, karikakeszeg, dévérkeszeg, bagolykeszeg, szilvaorrú keszeg, ponty, sneci, géb, de sügér, süllő és harcsa is előfordul. Közülük a legnagyobbakat az első négyből lehet fogni, amikből nem ritkák a 1,5–2,5 kg közötti példányok sem. A vízszint július végén ezúttal nem ideális, lehetne fél-egy méterrel magasabb, de Gergőt ez nem zavarja, már öt nagyobb halat kifogott. A tudás mellett a szerencse szintén szerepet játszik az eredményességben, mert a szervezők bármennyire is törekednek az egyenlő feltételekre, nem mindegy, hogy kit melyik szektor hányadik helyére sorsolnak ki. Ugyanis a halak túlnyomórészt folyásiránnyal szemben, azaz lefelé úsznak a táplálék után, ráadásul a versenypálya alsó szakaszán a mezőny nyitott, így az oda kerülő versenyzők nagyobb területről gyűjthetik be a zsákmányt. Bár folyóvíz esetében nem annyira jellemző, de a pálya felső szélén is sokszor jobbak szoktak lenni az esélyek. E tényezőknél túl számos további körülmény (pl. vízmélység, vízhőmérséklet, napszak) befolyásolja a kapási hajlandóságot.

Kicsit feljebb sétáltam a parton, egészen a következő versenyzőig, Lábicsák Tamásig, aki történetesen Gergő barátja, és pont mellé sorsolták ki. Hozzá hasonlóan Tamás is gyerekként szeretett bele a horgászatba, tiszakarádi születésű lévén pedig kezdetben édesapjával – aki amatőr folyóvízi horgászversenyeken is elindult – jártak a Tiszára, Bodrogra, vagy

valamelyik közeli csatornára. Próbáltam kideríteni tőle, hogy mégis mi izgalmas van a horgászatban. Tamás esetében a „misztikusság” szó jelenti a választ, azaz az információ hiánya, hogy éppen mi történik a víz alatt. Gödöllői lakosként az esetek 98 százalékában a Dunára jár le, eddig főleg Budafokra, Csepelre és Esztergomra, de mivel a mostani verseny nyílt nevezésű volt, ezért úgy döntött, kipróbálja ezt az „új” szakaszt is. Általában heti egyszer pecázik, és a legtöbb sporttársához hasonlóan március közepétől november végéig tart számára a szezon, hiszen a halak 8 C°-os felszíni víz hőmérséklet alatt elvonulnak mélyebb vizekre.

Mint fentebb már említettem: a magyar horgász-sportot igen magasan jegyzi a világon, az évente megrendezésre kerülő világbajnokságon és Európa-bajnokságon nemzeti válogatottunk általában az első ötben szokott végezni, de az egyesületek számára kiírt nemzetközi versenyeken is rendszeresen jó helyezést érnek el a magyar klubok. Idén például június végén huszonnyolc ország legjobb klubcsapatának részvételével a szegedi Maty-éren tartották meg a 28. Klubcsapat Világbajnokságot, ahol az ötödik helyen végzett a magyar klubcsapat. Ezután, július végén rekordszámú, harminc nemzet nevezésével a szlovéniai Radecében rendezték meg a 24. Európa-bajnokságot, amin ezüstérmes lett a magyar válogatott. Fokozatosan növekszik a Magyar Országos Horgász Szövetség (MOHOSZ) taglétszáma – jelenleg négyszázezer fő, és az igazolt versenyzők is kétezeren vannak, így egyre nagyobb az érdeklődés az országos versenyek iránt. Ezeken lehet ranglistapontokat gyűjteni, és a ranglistahelyek alapján lehet a válogatottba bekerülni (van külön úszós és feeder ranglista, illetve válogatott).

Pozsonyi Csaba, akit a verseny felső részén találtam meg, például világbajnokságon is ért már el jó szektoreredményt folyóvízi versenyen. A nagy többséghez hasonlóan ő is orsós bottal kezdte, nagybátyja hatására. Mivel Szigetcsépen volt a család nyaralója, ezért a kezdeti helyszín adta magát. A versenyzéshez azoktól a horgászversenyekről készült VHS kazettáktól jött meg a kedve, amiket gyerekként szerzett be és nézett meg, mert szeretett volna a filmekben látottakhoz hasonlóan sok halat fogni. Mint minden alkalommal, most is dolgozott benne az adrenalin, folyamatosan figyelte

a mellette levőket, és próbált rájönni annak okára, hogy a nagy hal miért a másik horgára akad, miért nem az övére, vagy esetleg pont fordítva. Csaba egyébként a Ráckevei Dunaági Horgász Szövetség versenyzője, és úgy került a „vérkeringésbe”, hogy ifistaként a klub színeiben szép eredményeket ért el korosztályos versenyeken.

Tőle nem messze horgászott Zsíros András és Jónás György, akik egy héttel korábban aranyérmesek lettek csapatban a muraszentmártoni, 65 éven felülieknek kiírt 11. Veterán Horgász Világbajnokságon. A VB-t 129 kg-os összeteljesítménnyel nyerték, amiből Zsíros úr – 3–4 m-es spiccbotot használva – 2 kg apróhallal (sneci) és 11,5 kg kárással vette ki a részét. Hatvan éve horgászik, az 1970-es években Szabolcsból költözött fel Budapestre, azóta főként a fővárosban és környékén aktív. Veterán kategóriában ötszörös országos egyéni és négyszeres csapatbajnok. Jónás úr a nevelőapján keresztül szerette meg a horgászatot a váci Duna-parton. Nagyjából húsz évig volt felnőtt válogatott kerettag, tizenhárom vb-n vett részt (felnőtt, pisztráng, klub), és három évig szövetségi kapitánykodott gyermek, illetve ifjúsági korosztályban. Felesége szintén versenyzett, lánya pedig ma is aktív (magyar bajnok), a család horgászboltot üzemeltet Vácon. Állítása szerint már több háznyi pénzüket beleölték a horgászatba. Egyiküknek sem akadt a horgára ezen a vasárnapon túl sok méretes hal, amire sztoikus nyugalommal azt mondták, van ilyen.

A Kék Dunai Horgász Egyesület I. Folyóvízi Úszós Kupáját végül öt óra kemény küzdelem után Kovács Gergő nyerte 10,65 kg-mal. Molnár László 7,5 kg-os fogása volt még kiemelkedő a szektorában, míg a többiek 1–3 kg körüli súlyokat fogtak. A verseny első hat helyezettje kapott serleget, viszont mindenki részesülhetett a díjátadó utáni közös ebédből, ami szigorúan nem halból készült. Aki esetleg lemaradt volna az eseményről, annak sincs oka bánkódnia, mert szeptember–október folyamán rendezik meg a 2017-es versenyek második „felvonását” II. FŐHESZ-COLMIC Dunai Úszós Kupa és II. FŐHESZ-Haldorádó Dunai Feeder Kupa néven. Érdeklődésből és halakból nagy valószínűséggel ezeken sem lesz hiány.

RORBACHER ISTVÁN

HUJ, HUJ, HAJRÁ!

AZ ASR GÁZGYÁR UTÁNPÓTLÁS FOCICSAPATAI A III. SZÉKELY-MAGYAR UTÁNPÓTLÁS LABDARÚGÓ TORNÁN

Az idén harmadik alkalommal megrendezett csíkszeredai eseményen az óbudai klub két csapattal képviseltette magát, akik önmagukat jócskán felülmúlva szerepeltek, és testközelből tapasztalhatták meg a helyiek magyarságtudatának fel-emelő megnyilvánulásait.

FOTÓ: HOCHSTEIN ANDRÁS